

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10295/2024
25.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА, предузетника из ..., СТР „...“, кога заступа Бојан Матић, адвокат из ..., против тужене „Banca Intesa“ ад Београд из Београда, коју заступа Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 5056/23 од 12.12.2023. године, у седници одржаној 25.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 5056/23 од 12.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 5056/23 од 12.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 24613/21 од 16.01.2023. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован захтев којим је тражено да се утврди да је ништава одредба члана 3.5 обавезних елемената уговора, који су саставни део уговора о кредиту број ... од 17.12.2018. године, у делу који гласи: „Накнада за обраду захтева за коришћење средстава кредита корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати банци накнаду на дан пуштања кредита у течај у висини од 1% од износа кредита одређеног у тачки 2.3 овог прилога, што укупно износи 12.000,00 динара. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за обавезивање тужене да на име стицања без основа тужиоцу исплати износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 17.12.2018. године до исплате. Трећим ставом изреке обавезан је тужилац да туженој накнади парничне трошкове у износу од 32.400,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 5056/23 од 12.12.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 24613/21 од 16.01.2023. године.

Против правоснажне прсуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да као изузетно дозвољене иста буде размотрена применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године, код утврђења да је у предуговорној фази (понудом банке од 11.12.2017. године) тужилац упознат са износом накнада и трошкова кредита (врста и висина) које падају на његов терет. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости и стицања без основа поднета је 20.05.2020. године. Вредност предмета спора је 12.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано и неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић